

BIBELSK

TRO

1

 /2019

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

28. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Guds ord og abort
- Rettferdiggjort av troen alene
- For lite fokus på fosteret

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Guds ord og abort

Leder. Av *Olav Hermod Kydland* 4

Jesus renser fra all synd

Andakt. Av *Hans Erik Nissen*..... 6

Så mange gamle så einsleg går

Sang. Av *Mikael Aksnes* 7

Gud er historiens Gud

Trossannhet. Av *Per Bergene Holm* 8

Rettferdiggjort av troen alene

Trossannhet. Av *Eivind Gjerde* 9

Kampen om sannheten i 2019

Åndssituasjonen. Av *Kjell Skartveit* 13

Jeremia (Del 2)

Bibelforum Av *Kjell Helland* 14

Vær sterk i Herren!

Bokklipp. Av *Horatius Bonar* 17

Tidsåndens tyranni

Fra troens slagmark. Av *Olav Bergene Holm* 18

Ha ikke samfunn med vranglærere

Bokklipp. Av *Carl Fr. Wisløff* 20

For lite fokus på fosteret

Aktuelt emne. Av *Kjell-Einar Ljones* 20

Likestillingskonsekvenser

Bokklipp. Av *Francis A. Schaeffer*..... 25

Ikke av gjerninger

Bokklipp. Av *C.O. Rosenius*..... 26

Det nye Jerusalem

Bokklipp. Av *Carl Fr. Wisløff*..... 26

Et levende håp

Bokklipp. Av *H. E. Wisløff*..... 27

*”Så vil jeg synge om Lammet og Gud,
Selv gjennom tårene her.
Snart skal jo Frelserens dyrekjøpte brud
Se ham så skjønn som han er.
Aldri i himlen jeg angrer den strid
Som her på jorden jeg hadde en tid.
Nei, da med krone blant frelste jeg står,
Hjemme i evighets år.”*

(Anders Olsen Svorkmo 1899. Rev. 1948. Nr 463 v. 3 i Sangboken)

Guds ord og abort

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I den senere tid har det foregått en debatt om provosert abort, abortus provocatus, det vil si fosterdrap.

For flere år siden skrev et engelsk menighetsblad om en gruppe medisinske studenter som fikk følgende spørsmål å besvare: "I en familie lider faren av syfilis og moren har tuberkulose. Hun har født fire barn. Det første er blindt, det andre døde, det tredje er døvstumt og det fjerde har tuberkulose. Nå er hun gravid igjen, med det femte barnet. Foreldrene er villige til å akseptere abort. Hva råd har du å gi dem?"

Flertallet av studentene var avgjort for abort i dette tilfelle. Foreleseren svarte da: "Gratulerer, mine herrer. Nå har dere prestert å ta livet av Beethoven!"

Hva sier Guds ord om fosterdrap?

Det er brudd på det 6. bud: "Du skal ikke slå i hjel!"

Livet begynner med befruktningen. Derfor har fosteret menneskeverd og en uendelig verdi. Livet er ukrenkelig.

I Salme 139,13-16 leser vi: "*Du har skapt mine nyrer, du formet meg i mors liv. Jeg priser deg fordi jeg er virket på forferdelig underfullt vis. Underfulle er dine gjerninger, det vet min sjel så vel. Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble virket i lønndom, da jeg ble formet så kunstferdig i jordens dyp. (I mors liv). Da jeg bare var et foster, så dine øyne meg. I din bok ble de alle oppskrevet, de dagene som ble fastsatt da ikke én av dem var kommet.*"

Her ser vi hvordan salmisten ved Guds Ånds inspirasjon forteller hvordan Gud har dannet et foster i mors liv og hvor vakkert det utvikler seg. Det er skapt i Guds bilde til gutt eller jente for å utvikle seg i morsliv, å bli født til denne jord og til å leve i samfunnet med Den treenige Gud.

Job sier: "*Dine hender har dannet meg og skapt meg, helt og i alle deler,!*" (Job 10,8,

se også Job 10,11; 31,15; Sal 22,11; 119,73; Jes 49,1!)

Guds utvalgte menn i GT var overbevist om at Gud hadde skapt både dem og alle andre mennesker i morsliv, og at han ville være deres Gud til evig tid.

Herren sier til profeten Jeremia: "*Før jeg formet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg deg. Jeg satte deg til en profet for folkene.*" (Jer 1,5, se også Jes 49,1 og Gal 1,15!).

I Luk 1,39-45 fortelles det om at da jomfru Maria kom inn i Sakarjas hus og hilste på Elisabet, sprang barnet i hennes liv, og hun ble fylt med Den Hellige Ånd. Hun sier: "*Hvordan kan dette hende meg at min Herres mor kommer til meg? For se, da lyden av din hilsen nådde mitt øre, sprang barnet i mitt liv av fryd!*"

Legg merke til at Elisabet omtaler det lille fosteret i Marias liv som "min Herre", og forteller at fosteret i hennes eget liv sprang av fryd.

Med andre ord: Den Hellige Ånd åpenbarte for Elisabet at Maria skulle føde Guds Sønn, Jesus, og at barnet i hennes eget liv, Johannes, sprang av fryd da han hørte det.

La oss slå fast at Guds ord sier at fosterets liv begynner ved unnfangelsen og at Bibelen forbyr fosterdrap.

I 2 Mos 21,22-23 tales det om når menn kommer i slagsmål og støter til en svanger kvinne og det skjer en ulykke, "*da skal du gi liv for liv.*" Følgelig skal de som forårsaket dette, miste sitt eget liv. Dette viser oss hvor høyt Gud verdsetter fosteret i mors liv.

Bibelen ser også svært alvorlig på fosterdrap utført av hedningefolk: "*Over fosteret i mors liv forbarmer de seg ikke, med barn har deres øye ingen medynk.*" (Jes 13,18, se også Amos 1,13!)

Bibelen setter ingen grenser eller gradering mellom ufødt og født liv.

Menneskenes største ulykke og lidelse blir

ofte sammenlignet med et fosters ulykkelige lodd når det blir drept i mors liv (Job 3,16; Sal 58,9; Fork 6,3).

”Menneskets verd og ukrenkelighet beror (...) på at det kommer ut av skaperens hender, og at disse hender verner og leder mennesket inntil det av den samme Skaper blir tatt ut av livet.”(Alf B. Oftestad)

Selvbestemt abort

I 1978 ble loven om selvbestemt abort vedtatt av Stortinget. Det innebærer at den gravide kvinne har fått fullmakt til å avgjøre om fosteret, som hun bærer, skal få leve eller dø. Fosterets far har ikke mandat til å forhindre dette. Han er satt helt på sidelinjen i det spørsmålet.

Samtidig er det ufødte barn rettsløs de 12 første ukene i svangerskapet. Mange tilhengere av provosert abort hevder at fosteret er en del av morens kropp. Men det er ikke sant. Et foster er avhengig av sin mor, men det er et selvstendig individ som bør ha krav på rettsvern og beskyttelse.

Etter Guds ord har ikke noen øvrighet mandat til å gi enkeltpersoner lov til å avgjøre om et ufødt barn skal få leve eller dø. Øvrigheten er innsatt av Gud til å styre og regjere etter Guds bud (Lovens 1. bruk). Den har lov til å anvende dødsstraff, men den har ikke fullmakt til å gi enkeltpersoner denne rett. Det er brudd med Guds hellige vilje.

Thoralf Gilbrant skriver at et kjennetegn på endetidas mennesker er at de skal være ukjærlige. (2 Tim 3,3). Så sier han: ”Ikke i noen livsforhold er denne naturlige kjærlighet sterkere enn mellom mor og barn. Morskjærligheten omslutter barnet allerede mens hun bærer det under sitt hjerte. Derfor er det også et tegn på den verste unatur, når denne morskjærlighet byttes om til et hat til døden, slik at en mor kan drepe det ufødte lille menneskebarn hun bærer.”

Videre sier Gilbrant: ”Ingen mordgjerning er vel mer opprørende og avskyelig enn mord på disse som står en nær, og på slike som er

hjelpeløse. Derfor er fostermord en av de mest redselsfulle ugjerninger et menneske kan begå. Dette å søke opp det lille barnet i morslivet for å drepe det, er en uhyggelig, planlagt udåd i Guds øyne.”

(”Tidens tegn” Del 1: ”Tegn blant folkene”. Filadelfia Forlag Oslo 1973)

Hva kan så vi gjøre for barnet i mors liv?

Vi kan tale og skrive om hva Guds ord sier om fosteret. Vi kan peke på at fosterdrap er brudd på Guds hellige bud. Hans Erik Nissen skriver i sin andaktsbok ”Ett er nødvendig”: ”Mange går evig fortapt, fordi de ikke ville adlyde Gud. Å ringakte Guds bud er det samme som å ringakte Gud selv. Guds bud er Guds vilje, og den kan en kristen ikke bare følge når han finner budet rimelig. Guds bud er ikke bare forslag, men Guds levende ord. Er ikke loven alvor for deg, er ikke nåden det heller.”

Hvem våger å ringeakte Guds bud og dermed ringeakte Gud selv. Ingen sann kristen kan akseptere fosterdrap, for det er å ringeakte Gud. (Bare når det er stor fare for morens liv, kan det bli aktuelt med abort.) Derfor når politikere og store menneskemengder går i tog for å støtte loven om selvbestemt abort, er det samtidig uttrykk for ringeakt og forakt overfor Den treenige Gud og hans livslover.

Men når aborttilhengere og kvinner som selv har foretatt abort, kommer til erkjennelse av sannheten, kan de få tilgivelse hos Gud.

Avslutning

I følge Guds ord er mennesket skapt i Guds bilde til samfunn med ham. Derfor

har både ufødt – og født liv menneskeverd, en uendelig verdi og er ukrenkelig. Drap på de minste og vergeløse foster er synd overfor Gud. En dag skal han kreve oss til regnskap for hva vi har gjort i tanker, ord og gjerninger. □

Jesus renser fra all synd

AV HANS ERIK NISSEN

"..., og Jesus, hans sønns blod renser oss fra all synd" (1 Joh 1,7)

Dette Ordet følger et Guds barn gjennom hele livet. Det går ikke én dag uten at vi har bruk for det. Det taler om det største av alt: å bli renset fra synd.

I følge vår fornuft er det bare en mulighet for at dette kan skje. Det er, hvis vi kunne rense oss selv. Den veien blir fulgt av millioner ut over jord. Bak de fremmede religionene ligger menneskers ønske om å forbedre seg selv, slik at de kan bestå for Gud.

Alle slike forsøk er dømt til å mislykkes. En annen må handle, og en annen har gjort det. Guds egen Sønn ble kjød og blod. Han brakte sitt blod som offerblod. Med det sonte han for synden. Derfor har det en rensende kraft.

Jesu blod renser virkelig. Det yter ikke noe tilskudd. Det hjelper ikke bare delvis. Har blodet

renset deg er du fullstendig ren. Det kan være vanskelig å tro når du tenker på hvor fast synden henger ved oss. Men det er sant. Jesu blod gjør deg hvit som snø.

Det er oss blodet renser. Jesus er frelser for virkelige syndere. Uten å ville det selv, gir vi så lett den tanken råderom at det gjelder alle andre enn meg. Vi kan forstå at det er nåde for alle de andre, men at det skulle være det for meg, er ubegripelig. Likevel er det deg – nettopp deg – blodet renser!

Til slutt er det tale om all synd. Kanskje tror du at Jesu blod renser fra det aller meste av synden. Men det stemmer ikke. Blodet renser fra all synd. Det er ikke noen synd, og det vil ikke komme noen som blodet ikke kan rense fra. Så stor er blodets kraft.

(Oversatt fra dansk) □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Så mange gamle så einsleg går

Av Mikael Aksnes

Så mange gamle så einsleg går
Når det kveldar.
Så lite sol på sin veg dei får,
Når det kveldar.
Så lite gleder deim livet gav,
Og lyse voner dei bleiknar av
Når det kveldar.

Den nye tida dei titt finn rar
Når det kveldar.
Dei unge sjeldan deim skjønna har
Når det kveldar.
Dei vert så utanom eitt og alt,
Og livet einsleg det vert og kaldt
Når det kveldar.

Til deg, du ungdom, dei trøystar seg
Når det kveldar.
Å, send litt solskinn på deira veg
Når det kveldar!
Å, lat dei veta du har dei kjær,
Og at dei ikkje til overs er
Når det kveldar!

For oss dei stridde, dei kvila treng
Når det kveldar.
Det utakk er om dei gløymde gjeng
Når det kveldar.
Og vel me unge må tenkja på
Korleis me sjøve det helst vil få
Når det kveldar.

(Sangboken nr 780)

Gud er historiens Gud

AV PER BERGENE HOLM

Gud er i vår tid flyttet ut av skapelsen, ut av verdenshistorien, og har blitt plassert i en separat myte- og ideverden uten virkelig forbindelse til vår verdenshistorie. Man tror at verden går sin skjeve gang etter naturens lover, evolusjonens prinsipper og menneskenes makt. At Gud styrer historiens gang, folkenes gang, enkeltmenneskers gang, ved sitt ord, med de nåde- og domshandlinger som virkes av hans ord i overensstemmelse med menneskenes forhold til hans ord, det regner knapt noen lenger med.

Det alvorligste er at den vantro og natralistiske tenkemåte langt på vei er akseptert midt i kristenheten, blant kristelige lærere og i de kristelige læreinstusjoner. Man mener likevel å kunne holde fast ved Gud som skaper, at han har sendt sin Sønn til verden som frelser, og at vi blir frelst ved tro på ham. Dette skjer vel i historien, men anses nærmest som en parallell hendelse på siden av eller utenfor verdenshistorien. Bekjennende kristne stiller seg kritisk og tvilende til Skriftens historiske beretninger om skapelse, syndefall, vannflom, patriarkhistorie osv.. Det anses ikke som virkelig historie, men som myter og legender som skal formidle noen åndelige prinsipper og grunnleggende tanker om livet og Gud. Disse tankene om Gud og livet sier man er sanne, men beretningene er ikke historisk sannhet i vår forstand av ordet osv. Gud er forvist fra

historien.

Men slik taler ikke Skriften selv, slik forholder ikke profeter, apostler og Guds egen Sønn seg til Skriftens beretninger. Hele Skriften forholder seg til det som berettes om skapelse, syndefall, vannflom, patriarkhistorie osv som virkelig historisk beretning, historisk sann inntil minste detalj (jf Mt 19,4f; 1Tim 2,13f; Luk 17,26-29; Rom 5,12ff).

Hele Skriftens tale er historisk, og det beskriver den verdenshistorie du og jeg lever i, ikke en parallell eller mytisk historie. Vi møter gjennom hele Skriften virkelige og historiske stedsnavn, historiske riker og historiske mennesker, og det er vesentlig for Skriften å understreke at hele frelseshistorien er sentrum i vår verdenshistorie, ikke noe perifert eller noe på utsiden (jf Luk 2,1f).

Flyttes Gud ut av historiens begynnelse, så flyttes han også ut av verdenshistoriens avslutning. Er ikke Gud skaperen, så er han heller ikke dommeren, så blir Jesu gjenkomst og den endelige dom, evig liv eller evig pine, noe usikkert og svevende (jf 2Pet 3,3-13).

Dette er ikke noe annet enn den gamle slanges forførelse fra paradiset. Det begynner med "har Gud virkelig sagt" og ender med "dere skal slett ikke dø!" □

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

10.-14. juli 2018 blir det bibelsamling på Audnastrand

Talere: Egon Jensen, Knut Pedersen og Finn Asmussen
Program for Bibelsamlingen kommer i nr 3/2019 av Bibelsk Tro.

Info/påmelding: Dagfinn Natland, tlf 5279 9807 / 951 29 320, e-mail: dnatland@frisurf.no
eller til Olav Hermod Kydland, mobil 918 60 275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Rettferdiggjort av troen alene

AV EIVIND GJERDE

Vårt tema er på en måte emnet over alle andre tema i vår tro. Vi skal se på en svært dyrebar bibelsk sannhet som gjør Jesus Kristus stor og umistelig for oss, og som gir deg fred og evig liv om du får lys over dette.

Vår kirkefader Martin Luther har sagt og skrevet svært mye bibelsk fundert. Han har sagt følgende om vårt tema: "Rettferdiggjørelsen er den artikkelen som hele den kristne kirken står og faller ved. Han mente videre at rettferdiggjørelsen er hovedartikkelen som vi ikke kan vike fra om så jord og himmel faller" (Carl Fr Wisløff s.79. Martin Luthers teologi).

Hva er det å bli rettferdiggjort?

Rettferdiggjort av tro – Rettssalen

På grunn av Jesu fullbrakt frelsesverk på korset og hans seierrike oppstandelse fra de døde, kan alle mennesker komme til Jesus og få tilgitt alle syndene sine ved troen på ham. Det som skjer for hver synder som kommer til Jesus for å bli frelst, er at Gud rettferdiggjør dette mennesket. Det menneske har nå fått

fred med Gud. Forholdet til Gud er i orden: "Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus." (Rom 5,1)

Begrepet å rettferdiggjøre kommer fra rettspråket. På gresk heter dette ordet dikaioå. Det betyr å dømme rettferdig, eller erklære for å være rettferdig. En domstol dømmer en som er tiltalt og sier: Du er frifunnet. Den anklagede får sin rettferdiggjørelsesdom eller frifinnelsesdom. Den tiltale er dømt fri!!

I bibelsk sammenheng betyr det at den synder som påkaller Jesu navn for å bli frelst, blir dømt rettferdig av Gud for den himmelske Høyesteretten. Du er fri! Syndene dine er tatt bort! Du kan leve videre som et åndelig fritt menneske. Du er løst fra alle dine synder.

Dette er i grunnen en merkelig dom. Den skyldige dømmes fri, for det var en uskyldig som ble dømt som skyldig. Jesus var uskyldig, men han tok vår dom på seg på Golgata.

Den rettferdighet du får ved troen på Jesus er en fremmed rettferdighet. Den tilhører en annen, nemlig Jesus Kristus, men blir overført

CD

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

på deg ved en domsavsigelse! Jesus ble – ”oppreist til vår rettferdiggjørelse”(Rom 4,25)

Rettferdiggjørelse og gjenfødelse

Rettferdiggjørelsen skjer ikke i et menneskes hjerte, men i Guds hjerte i himmelen. I det Gud rettferdiggjør et menneske, skjer det en gjenfødelse i det menneskets hjerte. Mennesket blir en ny skapning i Jesus Kristus og får Den Hellige Ånd som segl og pant i sitt hjerte.

Rettferdiggjørelsen skjer hos Gud.

Gjenfødselen skjer i mennesket.

For å forstå dette bedre, skal vi se kort på Abraham og hans historie. Bibelen viser Abraham som ett eksempel på det å bli rettferdiggjort og himmelen verdig ved troen alene!!

Abraham som vårt eksempel

Abraham kalles Guds venn og alle de troende sin far. Det kanskje mest sentrale ordet om Abrahams og hans tro finner vi i 1 Mos 15,6: ”Og Abram trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet.”

1 Mos 15,6 er ett av de viktigste versene i hele Det gamle testamentet. Ja, i hele Bibelen. Det viser det fundamentet som Abrahams forhold til Gud hvilte på. La oss stoppe kort for dette.

Abraham hadde bestemt at Elieser fra Damaskus skulle arve ham, men Gud hadde tenkt det annerledes. Gud gir Abraham ett løfte om at en som skal gå ut fra hans eget liv, skal arve ham. Gud er praktisk med Abraham og leder ham ut av teltet og ber ham se opp på himmelen og ber ham telle stjernene om han kan. I det han teller stjernene og hører Guds løfte om at hans ætt skal bli tallrik som disse stjernene, skjer det ett under med Abraham. Abraham tror det Gud sier. Hva innebar dette? For det første trodde Abraham Guds ord.

Abraham trodde Gud

Abraham satte sin lit til det Gud hadde lovet ham, der utenfor teltet under den stjernespekkede nattehimmelen. De menneskelige forutsetningene for at Abraham kunne bli far,

var borte. Sara, hans hustru, var ufruktbar og hadde aldri født ett barn. Hennes morsliv var utdødd. Hun hadde det heller ikke lengre på kvinners vis. Abraham selv var blitt gammel. Han var utlevd. Hans biologiske kraft var borte. Situasjonen var håpløs menneskelig talt. Han kunne ikke utfra naturens normale orden få noen sønn som kunne arve ham.

Men for Gud er alt mulig. Ved Guds løftesord var det umulige, mulig. Apostelen Paulus uttrykker det slik:

”Mot håp (bedre oversettelse: uten håp) trodde han med håp, for at han skulle bli mange folks far etter det som var sagt. Så skal din ætt bli; og uten å bli svak i troen så han på sitt eget legeme som var utlevd, han var nesten 100 år gammel, og på Saras utdødde morsliv; på Guds løfte tvilte han ikke i vantrø, men ble sterk i sin tro, idet han gav Gud æren og var fullt viss på at det han hadde lovt, det var han også mektig til å gjøre. Derfor ble det også regnet ham til rettferdighet”. (Rom 4,18-22)

Troen til Abraham vaklet, men etter hvert fikk han hvile i troen på Guds løfte. Hva fikk Abraham da han trodde Guds løfte om en tallrik ætt? Svaret er at han ble regnet som rettferdig!

Ved tro ble rettferdigheten tilregnet Abraham

Abraham hadde absolutt ingen rettferdighet i seg selv. Han var en synder. En ganske så stor en til og med. Når vi leser hans historie i 1 Mos 12-25, ser vi at det var flere store svikt i Abrahams liv. Skulle Abraham regnes som rettferdig for Gud, måtte han få rettferdigheten overført på seg av Guds selv. Gud er nemlig slik at det er syndere han tar seg av, dem som ikke har noen rettferdighet i seg selv.

I Guds øyne er ikke noe menneske rettferdig for ham. Profeten Jesaja sier ved Den Hellige Ånd: ”Vi ble som urene alle sammen, og all vår rettferdighet som et urent klesplagg”. (Jes 64,5) Dette var Abrahams situasjon, og dette er din situasjon slik som du er av naturen. Du er urettferdig. Det er ikke alle de konkrete syndene som gjør deg til en synder, men det at du er synder.

Det er en syndens makt som gjennomtrenger alle sider ved din personlighet, din ånd, sjel og kropp. Syndens makt påvirker dine tanker, ord og gjerninger.

Bibelen sier at denne syndens makt sitter dypt i vårt hjerte, det vil si vår personlighet. Dette syndens vesen i oss produserer alle de konkrete enkeltsyndene i våre liv.

Synden i oss arter seg i hovedsak slik at:

- Vi prøver alltid å sette oss selv i sentrum og prøver å gjøre oss selv større enn den vi er
- i kjenner lyst til synd og lar oss lett friste til det som er galt i Guds øyne.
- Vi tviler på om Gud vil oss vel og bryr seg om oss
- Vi har ikke den respekt for Gud og hans ord som vi skulle ha

Slik er vi av naturen. Vi er fortapte i oss selv. Denne naturen har vi i oss selv om vi er kristne og har fått tilgitt alle våre synder. Abrahams håp og vårt håp ligger i at det er en som rettfærdiggjør syndere, fordi vi er totalt hjelpeløse i oss selv. Vi må få alt av Gud for å bli frelst.

Hvem er det som søker Jesus? Jo, det er dem som har ondt og som begynner å innse at de er syndere som trenger frelse, tilgivelse og oppreising.

Hva var det Abraham trodde da han trodde Gud?

Det skal vi svare helt kort på før vi utlegger det litt grundigere: Han trodde Guds løfte om Sønnen! Vi kan kanskje spørre om ikke Abraham var rettfærdig før denne tiden. Han trodde jo på Gud helt siden Gud kalte på ham i Ur i dagens Irak, for i tro dro han ut etter at kallet nådde ham. Til det er det å svare at det er flere former for tro. Det står *at de onde åndene tror og de skjelver.* (Jak 2,19). De vet med full overbevisning at Gud og Jesus Kristus er til, men de har selvsagt ingen frelsende tro. De har ikke den tro som rettfærdiggjør. Det er bare en stor løgn å si at enhver blir salig i sin egen tro. Det rette er å si at enhver går fortapt med sin egen tro.

Det som er det krystallklare bibelske budskapet er at den tro som er frelsende, eller

som gjør et menneske rettfærdig for Gud, er knyttet til løftesønnen. Eller sagt på en litt annen måte: Den tro som frelser er budskapet om en spesiell løftesønn.

Abraham trodde Guds løfte om Isak. Abraham skulle bli far, men han trodde også på en annen løftesønn, nemlig Jesus Kristus – Guds Sønn. Jesus Kristus er den egentlige løftesønnen. Jesus Kristus var den egentlige løftesønnen i Abrahams ætt.

Profetien sa: ... *"i deg skal alle jordens slekter velsignes"*. (1 Mos 12,3)

Oppfyllelsen sier: *"Men løftene ble gitt til Abraham og hans ætt. Han sier ikke.: Og til dine ætlinger, som om det gjaldt mang, Men som når det gjelder en: Og din ætt. Og dette er Kristus."* (Gal 3,16)

Den egentlige personen i Abrahams slekt, var Jesus Kristus. Abraham ble far til Isak. Det var den første oppfyllelsen av løftet, men den grunnleggende oppfyllelsen av løftet, var da Jesus Kristus ble født som verdens frelser julenatt.

Jesus sa selv om Abraham i samtale med jødene: *"Abraham deres far, frydet seg til å se min dag; og han så den og gledet seg"* (Joh 8,56)

Som en kristen skal du få lov til å tro Herren under alle forhold i livet ditt, men denne troen rettfærdiggjør deg ikke.

Den rettfærdiggjørende tro er alene, bare, kun, utelukkende, i enestående forstand knyttet til Løftesønnen Jesus Kristus, hans korsdød for dine synder og hans seierrike oppstandelse fra de døde...

"... han som ble gitt for våre overtredelser og oppreist til vår rettfærdiggjørelse". (Rom 4,25).

Derfor sier apostelen Paulus det slik i sin tale i Antiokia: *"Derfor skal dere vite, brødre, at ved ham forkynnes syndenes forlatelse for dere. Og fra alt det som dere ikke kunne rettfærdiggjøres i Ham (Kristus) enhver som tror!"* (Apg 13,38-39)

Abrahams barn

Abraham ble rettfærdig for Gud ved tro. Det er den eneste veien for deg også. Du kan aldri fortjene himmelen av egen innsats, verken ved bønn, lovsang, misjonsarbeid, gode gjerninger,

eller hva du måtte finne på av gode ting. Til og med våre beste gjerninger er påvirket av den syndigheten som vi har i oss. Skulle Gud ha mulighet til å frelse deg og meg så måtte det skje ved tro, og ikke ved en eneste gjerning.

Det er ikke tro pluss gjerninger som frelser. Det er heller ikke tro pluss at jeg gjør så godt jeg kan som frelser. For å bli frelst handler det om troen alene, på Jesus alene!

”Det er som med Abraham: Han trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. Derfor skal dere vite at de som har tro, de er Abrahams barn. Da Skriften forutså at det er ved tro Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den på forhånd dette evangelium for Abraham: I deg skal alle folk velsignes. Så blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham. For alle de som holder seg til lovgjerninger, er under forbannelse, for det er skrevet: forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det. Og at ingen blir rettferdiggjort for Gud ved loven, det er klart, for: Den rettferdige av tro, skal leve, Og loven har ikke noe med troen å gjøre, men der heter det: Den som gjør det, skal leve ved det”. (Gal 4,6-12)

Kan det bli sagt klarere enn dette? Den som har troen, ønsker som en takk til Jesus å leve og virke for ham.

Martin Luthers personlige historie!

Martin Luther sa at hele den kristne kirken stod og falt ved budskapet om rettferdiggjørelse ved troen alene. I sin ungdom forstod ikke Luther dette budskapet

Martin Luther ble som ung mann, munk og senere professor i bibeltolkning ved Universitetet i Wittenberg. Som professor måtte han undervise i forskjellige bøker i Bibelen blant annet Romerbrevet. To vers i kapitel 1 var svært vanskelige for ham. Det var vers 16 og 17:

”For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: Den rettferdige av tro, skal

leve”.

Luther hadde lært at Guds rettferdighet, er den rettferdigheten som Gud har i seg selv, og som han vil dømme menneskene etter. Gud er jo hellig, ren og god, og han krever av meg at jeg er som han. Luther var livredd dette uttrykket - Guds rettferdighet. Han opplevde at han var dypt urettferdig og at han ikke var i stand til å være rettferdig. Det ble formet en desperat bønn i Luthers hjerte om å finne en nådig Gud. Men en dag fikk han Den Hellige Ånds lys over hva som virkelig stod i Rom 1,16-17. Han satt visstnok oppe i sin tårncelle i Wittenberg og leste og studerte Rom 1,16-17 da dette skjedde. Han så at teksten ikke talte om Guds strenge og dømmende rettferdighet, men om den rettferdigheten som Gud vil gi et syndig og urettferdig menneske ved troen på Jesus.

Den rettferdigheten som Gud har og som han krever av oss, gir han oss av nåde ved troen på Jesus!

Da Luther fikk se det, skriver han – var det som om han ble født på nytt og kunne se like inn i Paradiset.

Den rettferdigheten som du aldri kan oppnå ved egen innsats, blir gitt som en gave ved å komme til Jesus og sette sin lit til Jesus. For det å tro, er det samme som å komme til Jesus slik som du er.

Dette budskapet virker også tro på Jesus Kristus. Rom 1,17 sier at det er i evangeliet at Guds rettferdighet av tro til tro blir åpenbart. Og det budskapet virker tro! Evangeliet om Jesus Kristus virker tro, og det viser at det er bare troen på Jesus Kristus og budskapet om ham som kan frelse!

Avslutning

”Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. – For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort ufor-skyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod

som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus". (Rom 3,21-26)

I det lutherske bekjennelsesskriftet Confessio Augustana artikkel IV blir det sagt følgende om rettferdigjørelsen:

Like ens lærer de at menneskene ikke kan bli rettferdiggjort overfor Gud ved egne krefter,

fortjenester eller gjerninger, men at de blir rettferdiggjort uten vederlag for Kristi skyld ved troen, når de tror at det blir tatt til nåde og at syndene blir forlatt for Kristi skyld, han som ved sin død har gjort fyldest for våre synder. Denne tro tilregner Gud som rettferdighet for seg. (Rom 3,4)

En klarere oppsummering av det bibelske budskapet om rettferdigjørelsen finner du ikke. □

Kampen om sannheten i 2019

AV KJELL SKARTVEIT

Det har allerede kommet flere profetier om hva som kommer til å dominere nyhetsbildet i 2019, ingen har enda berørt hvordan selve fundamentet for vår sivilisasjon angripes av dem som hevder å forsvare den.

"Vi må kjempe for sannheten", forkynte Stavanger Aftenblad i lederen 13. desember, og hevdet at det foregår en kamp mot de som står i frontlinjen for sannheten og det frie ordet, også i land som inntil nylig var å regne for åpne og liberale demokratier.

Det er imidlertid et åpent spørsmål om det er en sammenheng mellom dagens liberale demokratier og sannheten, for hva vi erfarer er snarere det motsatte. Det liberale demokratiet er bygget på tesen om avvisning av troen på en objektiv sannhet, det er derfor riktigere å si at påstanden om sannhet er det liberale demokratiets blasfemi. Tilhengerne av det liberale demokratiet krever at vi forkaster alle ideer om objektive standarder. Dette manifesteres i vår omfattende diskrimineringslovgivning og handler om en fullstendig relativisering knyttet til begreper som kjønn, seksualmoral, religion, etnisitet og nasjonalstaten.

Denne relativiseringen av klassisk forståelse av begrepet sannhet kommer til å bli "toppet" i 2019 med revideringen av straffelovens §185. Revideringen handler om å bytte ut begrepet "homofil orientering" med begrepene "seksuell orientering" og "kjønnsidentitet". Det hele startet for 10 år siden, den 1. januar 2009, da den kjønnsnøytrale ekteskapsloven ble satt i kraft. Fra da av ble begrepet sannhet en illusjon, det var enkeltindividets opplevelse som kom i sentrum, ikke objektive standarder. Myndighetene vil kriminalisere de som fremmer ringeakt overfor dem som for eksempel er født som menn, men som mener de er kvinner. Det biologiske kjønn avvises nå som utgangspunkt for kunnskapen om kjønn. Straffeloven har omfavnet den radikale kjønnsteoriens påstand om at mennesket kun er identitetsløse nytelsesklumper. Det handler om at biologiske sannheter ikke lenger er gangbar mynt, de kan nemlig brukes til å diskriminere, fremme ringeakt. De som hevder noe annet enn det politisk korrekte, risikerer å bli kriminalisert.

I løpet av 2019 vil dermed alle de områdene

som til nå har blitt beskyttet av diskriminering-slovgivningen, også bli beskyttet av straffeloven. Motivet åpenbares dersom en ser nøye etter. Hva vi ser er et kraftig angrep på de som mener at det finnes en sannhet på de nevnte områdene. Det hele skjer uten særlig offentlig debatt, og årsaken er tydelig: De aller fleste mediehus er nemlig enige i den ideologiske plattformen. Motstandere slipper ikke til eller avvises som høyreekstreme. Utviklingen har totalitære trekk, indoktrineringen starter allerede i barnehagen. I Sverige stiller ansatte som er kritiske til utviklingen kun til intervju anonymt. Det liberale demokratiet kjennetegnes av en form for ekstremisme verden ikke har sett før og som vi derfor ikke er forberedt

på. Dagens forsvarere av det nye Vi gjør nemlig alt i godhetens tjeneste og nekter derfor folket å diskutere det de er med på.

I 2019 vil vi se at friheten i stadig større grad angripes i navnet til friheten. Vi skal tvinges til å mene at kvinner kan ha penis, at islam er en fredelig religion og at globalismen er vår eneste redning. Når våre medier hevder at det er USA og land i Øst-Europa som truer sannheten, er det riktigere å si at de mener at de nevnte statene truer vår tids liberale demokratis forståelse av sannhet.

Det er i spørsmålet om sannhet den viktigste politiske kampen vil stå i 2019. Det er her grunnlaget for alle andre endringer finner sted. □

Jeremia (Del 2)

AV KJELL HELLAND

II: Tida/åndssituasjonen

Med sine femtifem år på trona var Manasse den lengstregjerande av dei tjue kongane i Juda si knappe 400-årige søge. 2 Krøn 33 fortel at han førde Juda og Jerusalemsfolket på avveg, og at Herren tala til han og folket hans utan at dei akta på det, så babylonarane kom over han og førde han i lekkjer til Babel, men så skjer det noko stort, nemleg at han, då han var i naud søkte nåde hos Herren sin Gud og audmjuka seg djupt framfor sin fedre-Gud. Herren hørde bøna hans og let han koma attende til Jerusalem og riket sitt. Då sanna Manasse at det er Herren som er Gud. Med andre ord: Ei oppleving av mykje same karakter som den Nebukadnesar litt seinare hadde i Babel.

Tida under Jeremias sin barndom

Akkurat når dette skjer, får me ikkje vita, og det kan henda at heile barndommen til Jeremia fall i denne fase av Manasse sitt liv. Son til Manasse, som kom etter på trona, følgde ikkje opp den gode avslutninga til faren, men

heldt fram med avguderi og gudløyse i dei tre månadane han styrde. Etter han kom så den gudfryktige Josia, jamaldringen til Jeremia, ein av dei beste kongane i Juda, ja, 2 Kong 22,25 seier at det korkje før eller etter fanst hans make. Men om Josia og Jeremia treftest, veit me ikkje. Det er på ingen måte utenkjeleg, all den tid begge desse heilhjarta søkte Herren.

Josia miste livet på tragisk måte. Farao Neko var på veg nordover gjennom Kanaan for å kjempa mot babylonarane, og så fór Josia ut med hæren sin for å stansa han. Josia hadde nett sett tempelet i stand og følte seg vel sterk og ovanpå. Men det å gje seg i kamp med egyptarane var heilt meiningslaust, og Farao Neko åtvare han innstendig. Så forkledd som vanleg soldat vart Josia felt ved Megiddo i 607.

Utfallet av slaget mellom egyptarane og babylonarane vart eit knusande nederlag for egyptarane, og babylonarane gjorde Juda til provins under seg, men med høg grad av sjølvstyre. Godt hundre år tidlegare (722)

hadde assyranerne erobra Nord-riket, så no i 605 var heile Israel – både Nord-riket og Sør-riket under framandt herredøme.

Ikkje mindre enn sju kongar opplevde Jeremia - Manasse, Amon, Josia, Joakas, Jojakim, Jojakin og Sedekia - og han profeterte under dei fem siste av desse. Joakas og Jojakim og Sedekia var alle søner til Josia, og Jojakin - den siste ættledden av Davids-ætta - var son til Jojakim. Sedekia, som kom etter han og var den siste på Davids trona i Jerusalem, var altså onkelen.

Politisk var det ustabil, der Juda låg inneklemt mellom to stormakter. I nord eit grådige Assyria – og seinare Babylon - som la land etter land under seg, og i sør Egypt, som begge kjempa om hegemoniet i området. Kva skulle så Juda gjera, babylonarane hadde alt fått ein fot innanfor grensene. Jeremia åttvara inntrengjande mot å inngå forbund med Egypt. Dei skulle i staden setja si lit til Herren.

Slik såg det altså ut på den storpolitiske arena. Eit lite Judea i fare for å verta oppslukt av ei glupsk stormakt. Kvar var hjelp å finna, allianse å søkja?

Og kva med åndssituasjonen? Var det eit gudsøkjande folk Jeremias vaks opp imellom? Eit folk som henta tankar, vurderingar og visdom frå Herren sin Gud? Eit folk som støtta seg på Israels Veldige?

Tar ein utgangspunkt i dei tju kongane i Juda etter Israels-riket si deling på 900-talet og fram til Jerusalem fall i 586, får sju av dei vitnemål om at dei gjorde det som var rett i Herrens augo. Og på den tida var det langt på veg slik at "som kongen, så folket".

Josia førde folket på rett veg

Josia er ein av desse sju, og går heilhjarta inn for å føra folket på rett veg. Gjer pakt med folket om at dei skal følgja Herren og halda boda og vitnemåla og føresegnene hans av alt sitt hjarta og all sin hug (2 Kong 23,3). Dermed står den ein og trettiårige Josias-tida - om ikkje heilt frå starten av - fram som

vekkingstid i Juda. Men etterpå tek søvnen over, gudløyse og avgudsdyrking sig inn att, og mørket vert kanskje endå tettare enn før, for ingen av dei fire kongane som kjem etter følgjer i spora hans, korkje dei tre sønene eller sonesonen.

Det åndelege klima på Jeremias si tid

Dette er altså situasjonen for Jeremia: Han skal vera profet for eit avgudsdyrkande folk som ein periode hadde ein gudgripen konge, som til ein viss grad fekk folket med seg, men ikkje sterkt nok. Vekkinga nådde ikkje inn til hjarta hos folket slik at ugraset igjen tok over. Han skal tala til eit folk som får vitnemål om at dei følgjer tomme gudar og sjølv vert tomme (2,5) og som har bytt æra si bort i det som ikkje kan hjelpa (2,11).

Kva så med leiarane? I 2,8 får dei dette vitnemålet: "Prestane sa ikkje: Kvar er Herren? Og dei som sysla med lova, kjende meg ikkje. Hyrdingane fall frå meg. Profetane spådde ved Båal og fylgde dei som ikkje kan hjelpa." Her er både prest, dommar, leiar og profet i drift for ver og vind. Og grunnen til

HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

dette får me i 8,9: "Sjå, Herrens ord har dei vraka. Kva skulle dei då ha visdom frå?"

I 6,13 får me vita at dei alle søker sitt eige, ikkje bryr seg om rett og gale og manglar omsorg for folket dei skal rettleia. At dei gjer andre vondt, forstyrrar dei ikkje, og diagnosen dei stiller når det gjeld den åndelege situasjonen er både overflatisk og falsk: "For både små og store, alle saman søker låk vinning; både profet og prest, kvar ein fer med svik, og dei fer lettvent åt med å lækja mitt folks skade, med di dei seier: Fred, fred! endå det ingen fred er."

Folket som hyrdingane skulle gjeta, fer vill, utan tilsyn og omsorg (23,2): "De har spreitt sauene mine og jaga dei bort og ikkje sett etter dei."

Både prest og profet får vitnemål om at dei er gudause (23,11), og gudløysa spreier seg frå dei og nedover i folket; frå toppen og nedover, frå sentrum og utover (23,15f): "Frå profetane i Jerusalem er gudløysa gått ut over heile landet." Inga formaning om å venda om og å søkja Gud frå den kanten, nei, synda vert godkjent og syndaren jatta med (23,14): "Profetane i Jerusalem ... styrkjer hendene på illgjerdsmenn, so ingen av dei vender om frå sin vondskap."

Ikkje står dei i beit for ord heller, ordflaumen og ordgyteriet vil ingen enda ta (18,18): "... for det tryt ikkje på lov for presten, eller på råd frå den vise, eller på ord frå Gud frå profeten".

Er desse verkeleg sende frå Gud? 23,21 svarar: "Eg sende ikkje profetane, men endå sprang dei av stad; eg tala ikkje til dei, men endå spådde dei." (I Nord-riket hadde Akab og Jesabel eit par hundre år før dette 850 falske profetar på lønningslista si. Etter trefninga på Karmel vart dei døyvde ei tid, men uvesenet tok seg opp att.)

Og kva er det så dei spår? (14,14): "Løgn spår profetane i mitt namn." Så vert dei vel avslørte og må stå til rette? (5,31): "Prestane styrer etter deira råd, og mitt folk likar det så." Dessverre, dei får berre halda på, å prøva åndene verkar ukjent. Heilt greitt for folket. Dei får det dei likar å høyra.

Kvar har dei så bodskapen sin ifrå, når ikkje Gud har sendt dei? 23,15 gir svaret: "Dei

fyller dykk med tomme innbillingar, sine eigne hjartesyner ber dei fram." Eigne fantasiar utgitt som Guds ord, fengjande og fargerike, i forlenginga av folket sine eigne tankar og førestillingar, knytt opp mot lengt og draum i folkedjupet.

Og gudstenesta? "Borna sankar ved, fedrane kveikjer eld, kvinnene eltar deig for å laga kaker til himmeldronninga. Dei renner ut drikkoffer for andre gudar" 7,18. Og 44,19: "Når vi brende røykjelse for himmeldronninga og rende ut drikkoffer for henne, var det vel då utan at mennene våre visste det og ville det ...?"

Kven var så denne himmeldronninga? Bibelsk oppslagsbok fortel at det var ei kanaaneisk fruktbarheitsgudinne som under ulike namn vart dyrka i heile den gamle orienten, og at hennar symbol var nymånen. Ho er kvinneleg motpart til Baal, som var den fornemste guden i eit område. Han var kongen, sola. Astarte var dronninga, månen.

Dette gjorde dei i Jerusalem. I tillegg til himmeldronninga dyrka dei mange andre gudar (11,13): "For like mange som byane dine er, like mange er gudane dine, Juda! Og like mange som gatene i Jerusalem er, like mange altar har de reist for den skammelege avguden, altar til å brenna røykjelse på for Båal."

I Hinnomsdalen utanfor Jerusalem vart det bygt offerhaugar der søner og døtrer gjekk gjennom elden for Molok (32,35). Her er det snakk om menneskeoffer. Barnet vart lagt i dei utstrakte hendene på eit holt gudebilete med eld inni. Slik var skikken i Karthago i det første hundreåret f. Kr., og ein reknar med at det var slik det gjekk føre seg i Israel òg.

Slik er altså den politiske og åndelege situasjonen i Juda på Jeremia si tid. Eit lite folk som prøver å halda sitt sjølvstende oppe inneklemt mellom stormakter, leitande etter hjelp, vinglande rundt i åndeleg mørke, påkallande avgudar og rettleidd av falske profetar. Med andre ord eit folk som etter eige val er underlagt krefter og åndsmakter som dreg i alle retningar, berre ikkje inn til Herren.

Så langt vekk er altså folket som vart utvalt gjennom Abraham, Isak og Jakob og som vart ført ut av Egypt med teikn og under og som fekk Kanaans land til eige, så langt på avveg er dei komne.

Derfor kallar Gud dei eit fråfalle folk, som Jeremia og dei andre sanne profetane skal prøva å kalla tilbake til sin rette ektemann, Herren, han som dei driv hor imot ved å ta seg andre gudar i fleng, gudar av stukk og stein og tilbe og dyrka dei, gudar som får

dette vitnemålet frå det høge (2,8): Dei kan ikkje hjelpa. □

Bestill Bibelsk Tro for 2019 og få nr 5 og 6 for 2018, samt CD-en "Himmellengt" med sanger av Olav Fjermedal.

Vær sterk i nåden

AV HORATIUS BONAR

Da mener jeg i Kristus Jesus. Det var denne nåde eller frie kjærlighet som først gjorde at du begynte. Det var denne som du først "grep", eller heller det som "grep" deg. Og din spesielle karakter er nå lik dem som "kjenner Guds nåde i sannhet" (Kol 1,6), som har "smakt at Herren er god" (nådig i KJV) (1 Pet 2,3). Mennesker som Gud har hatt miskunn med (Rom 9,15). Mennesker som Han har vist sin tilgivende kjærlighet.

Denne nåde fra Gud er både din styrke og din glede. Og det er bare ved å bli i denne nåde at du virkelig kan leve det forløste liv. Bli da sterk i denne nåde. Dra din glede ut fra den, og pass deg for hvor du vender deg til noe annet for forfriskning, trøst, eller hellighet.

Selv om du er blitt et troende menneske, er du enda en synder. En synder, helt til det siste. Og som en slik, kan intet passe deg bedre enn Guds frie kjærlighet. Bli sterk i den! Og husk endelig at du er frelst av tro, ikke ved tvil. Bli da ikke en tviler, men en troende. Dra hele tiden alt fra Kristus og Hans fylde av denne nåde. Hvis du noen gang blir tiltrukket til å gå bort fra den, så gå tilbake til den uten forsinkelse. Gå med en gang til Ham og Hans nåde slik du gjorde første gang. For å gjenopprette

freden, gå tilbake til der du fikk den første gang.

Begynn ditt åndelige liv om igjen der du en gang fant ditt hvilested. Hvis synden har blitt stor, så la nåden gjelde mye mer. Ikke gå tilbake til dine følelser, erfaringer eller beviser, for å skaffe deg en fornyelse av din tapte fred. Gå rett tilbake til Guds frie kjærlighet. Du fant fred i den først, og du vil finne fred i den til sist. Denne nåde og kjærlighet var begynnelsen på din tro. La de også være de siste.

Denne rike nåde, rett forstått, vil ikke gjøre at du synder. Den vil heller ikke gjøre moralen slapp eller gjøre inkonsekvenser til en bagatell. Den vil forøke synden og forstørre dens ondskap i dine øyne. Ditt fotfeste i, eller "står i nåden" (Rom 5,2) vil være det sterkeste, like mye som mest velsignede sted du alltid kan være i. Hvis du er "ombundet på føttene med den ferdighet til kamp som fredens evangelium gir" (Ef 6,15), vil du være i stand til både å "stå" og "tåle". Husk hvordan Paulus og Barnabas ba jødene i Antiokia om dette - "formante dem til å holde fast ved Guds nåde."

(Fra boken "FØLG LAMMET") □

Tidsåndens tyranni

AV OLAV BERGENE HOLM

Jeg ble rimelig forskrekket da jeg for en tid tilbake leste tidligere rektor ved det praktisk teologiske fakultet, UiO, Geir Hellemo, sin artikkel i Vårt Land. I tillegg hadde avisen funnet at følgende måtte utheves: ”Det må være lov å si at vi her i Norge har levd tålig bra med vår nåværende abortlovgivning.” Altså, vi må tåle at 10–12.000 barn hvert år drepes i mors liv. En slik uttalelse fra en tidligere rektor på et av landets teologiske fakulteter, regnet jeg med ville avstedkomme en rekke reaksjoner. Jeg har ikke registrert en eneste. Det kan tyde på tre ting. Enten leser ikke abonnentene VL. Eller så bryr leserne seg ikke om hva vedkommende skriver. Eller så er leserne enige i at ”vi lever tålig bra med” at 10–12.000 barn hvert år blir drept i mors liv.

Derimot har statsminister Solbergs antydning om at visse sider ved nåværende abortlov burde sees nøyere på, utløst stor vrede. Jeg har ikke kapasitet til å kommentere alt det som er skrevet og gjort i den forbindelse. Men reaksjonene vitner om at teologen fra UiO har god dekning i folket for sin uttalelse. Det alvorlige og skjebnesvangre er at teologen finner det mer opportunt å stå

sammen med tidsåndens tyrann, framfor å holde frem hva Guds ord sier og kjempe for det ufødte barns rett til liv.

For en tid tilbake sto en stortingsmann fram og sa at han var stolt og glad over at han som ordinert prest, hadde gjennomført en vigsel av et likekjønnet par. Handlingen var i tråd med norsk lov og Dnks nye retningslinjer. At handlingen var i strid med Guds ord og det som kristenheten i 2000 år har sett på som et klart opprør mot Guds ord og vilje, sa han intet om. Denne stortingsmannen har underkastet seg tidsåndens tyranni med glede.

For noen flere år siden søkte tidligere biskop Bondevik om studiepermisjon. Da permisjonen var over, gikk han ut i media og sa at hans tidligere syn på kvinner og menns tjeneste i Guds rike, var feil. Nå var det ingen forskjell lenger. Hyrdeansvaret var like mye et kvinneanliggende som et mannsanliggende. I dag er alle biskopene av samme oppfatning. Mange kristenledere senket skuldrene etter biskop Bondevik sin ”nye tro og lære”. De forkynnere og tillitsvalgte som fortsatt holdt fast på Bibelens ord om tjenstedeling, ble sakte, men sikkert brakt til taushet.

CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Tidsåndens tyranni demonstrer sin makt på de fleste arenaer. På en generalforsamling til NLM for noen år siden ble det fremmet forslag om at alle kvinner og menn over 16 år skulle kunne være delegater og ha stemmerett. Alle skulle være med! Vår organisasjon, vårt arbeid skulle være et fellesanliggende og alles ansvar. Den norske stats tilsynsorganer og støtteordninger skulle ikke finne at noe sto tilbake i forhold til de regler som gjaldt i samfunnet forøvrig. I disse dager står Ketil Jensen, tidligere hovedstyreprerentant i NLM, fram på lik linje som Odd Bondevik med nytt syn på tjenestedeling.

Ropet i NLM er i dag like høyt og entydig som i profeten Samuel sin tid: *"Vi vil være som de andre folk!"* Den som kjenner dette bibelavsnittet, vet at dette folkekravet smertet Samuel. Han la derfor kravet fram for Gud, som svarte med å si: *"La folket få sin vilje. For det er ikke deg de har forkastet, men det er meg. Det er mitt Ord de ikke vil bøye seg for."*

I mange år har likestillingsarbeidet pågått i de kristelige organisasjonene. Sterke personligheter har presset sitt syn og sin vilje igjennom. Selv personer som en skulle tro hadde både åndskraft og vilje til å følge Bibelens ord, bøyd av. Profeten Mika sitt varsko og profeti i kapittel 7 har blitt oversatt. Det er ikke til å forstå at vi nå har kommet så langt vekk fra Bibelens lære og den kurs som Hope og Hallesby, Wisløff og Andersen pekte ut. Nå ser det ut til at dagens ledere "vrir" eller forvender retten på arbeidet og forkynnelse slik at det passer tidsåndens tyranni.

I min ungdom hørte jeg om både prester og forkynnere som gikk over streken i forhold til det annet kjønn. Det avstedkom et alvorlig møte med ledelsen hvor anger og bot måtte til. I særlig tilfelle også skifte av arbeidsplass. Da Metoo-kampanjen kom, gikk det nesten sport i å være "best" i regelverk og prosedyrer. Tidsåndens retnings-linjer ble lagt til grunn også i Kristen-Norge. Bibelens ord var ikke dekkende.

I disse dager kjempes det i NLM. De merkesteiner som Guds ord har satt og

fedrene har tydeliggjort, skal fjernes. Arbeidet har med små og varsomme skritt pågått i mange år. Legger jeg min fornuft til grunn, så er også jeg enig i at det må være de menneskelige kvalifikasjoner som må være det avgjørende kriteriet og ikke kjønnen.

Men Skriftens ord sier noe annet enn min fornuft. Dessuten sier misjonens Herre at det er himmelvid forskjell på hans tanker og mine tanker. Skal da, lille jeg, sette hans ord til side? Er det ikke han som også har sagt: *"Det er Guds velsignelse som gjør rik og megen møye legger intet til."* Kan vi påregne Guds velsignelse over misjonsoppdraget hvis vi setter skapelseshistorien, budene og det apostoliske bud ut av kraft og bøyer oss for tidsåndens tyranni?

Har vi glemt hva Jesus sa, da vi sto overfor tidsåndens tyranner? (Luk. 12,11–12). Har vi glemt hva Martin Luther sa i sin forsvarstale i 1521? Har vi glemt hva som står på minneplaten over Hans Nilsen Hauge. Har vi helt glemt hva Hope og Hallesby, Wisløff og Andersen lærte?

Burde ikke dagens generasjon som har slik kunnskap og så mye kjennskap til Guds ord, kunne si det samme som Mathias Orheim: *"Lat andre seia kva dei vil!"*

Dessverre ser det ut som de som i dag sitter med stort makt og innflytelse, arbeider "med begge hender" mot et mål som bryter med Guds ord. Under henvisningen til Matt. 18,6 påtar dere et ansvar og en risiko som er så alvorlig at jeg begriper ikke at dere tør.

Tidsåndens tyrann har samme mål som tyven. Begge kommer for å stjele tilliten til Bibelen, myrde troen hos de små og vankelmødige og ødelegge utbredelsen av Guds ord.

Vi trenger mer enn noensinne å be: *"Gud, gi oss samme lys og kraft som fedrene har hatt."* □

Ha ikke samfunn med vranglærere

AV CARL FR. WISLØFF

”Men jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som skaper splittelse og anstøt, i strid med den lære som dere er blitt opplært i, og hold dere borte fra dem”(Rom 16,17)

Det er alltid sårt og trist når det blir strid og motsetninger i kristenheten. Sånt gjør stor skade for kristendommens sak.

Men hva kommer striden av – hvem bærer ansvaret når det blir strid? Paulus er ikke i tvil. Ansvaret ligger hos dem som kommer med en ny, fremmed lære og forkynnelse.

Hadde ikke de ubibelske lærdommene kommet, så var det ikke blitt noen sånn strid. Men fordi de fikk komme inn i forsamlingene og fange folks oppmerksomhet, ble det vanskeligheter.

Derfor skal en ikke høre på slike, sier Guds ord. En må holde seg borte fra dem – eller gå av veien for dem, som en annen oversettelse uttrykker det.

Slik fremmed lære kan både ha med troslæren og den kristne livsførsel å gjøre. Det

er dessverre ikke sjelden en støter på fornektelse av Bibelens grunnleggende sannheter, som Kristi guddom, hans unnfangelse ved Ånden og fødsel av jomfruen, hans stedfortredende strafflidelse og andre av de bærende sannheter. Eller det kan gjelde det kristne livet, slik at de kristnes frihet fra loven blir forvrengt og gjort til en frihet for din syndige natur.

Hold dere borte fra dem, sier Guds ord.

Hvorfor er denne advarsel så nødvendig? Skal vi ikke være så pass tolerante at vi lar andre tenke og preke som de ser er rett – uten å protestere mot dem?

Ja, slik spør noen. Svaret er ganske enkelt at det er farlig å slå av på sannheten. Dette har med din frelse og salighet å gjøre, det er saken. Ubibelsk lærdom og livsførsel fører bort fra Gud. La oss be om åndelig klarsyn, så vi aldri viker bort fra Ordets sannhet.

(Fra ”Daglig brød” 7. mai. Lunde forlag) □

For lite fokus på fosteret

AV KJELL-EINAR LJONES

I mitt yrke har eg møtt mange som vurderte å ta abort og som kom for å snakke om dette problemet. Med oppmuntring og gode samtalar har eg fått hjelpa nokre til å bera fram barnet sitt. I ettertid har alle takka varmt for hjelp og støtte i ei vanskeleg tid med eit vanskeleg val.

Eg har skrivt ei bok om mitt liv som lege, og eit avsnitt har eg kalla ”Menneskeverdet og det ufødde livet”. Avsnittet er basert på rik litteratur og personlege erfaringar i eit langt liv som lege. Slik har eg utforma mitt syn på denne saka:

Eg var ung student hausten 1959. Då var

det eit stort møte i Aulakjellaren; den komande abortlova skulle diskuterast. Olav Hilmar Iversen, kjend kristen lege og professor, og helsedirektør Karl Evang hadde kvar si innleiing.

Ein ung teolog kom på talarstolen. Han var svært engasjert, slo i talarstolen og snakka om mord. Etterpå kom Olav Hilmar Iversen på talarstolen og sa om lag slik: I sak er vi nok stort sett enige.

Men kanskje du en dag som prest sitter i sakristiet med en ung, ulykkelig og gravid

kvinne foran deg. Hun er nedfor, fortvilet og gråtende og ser ingen utvei om hun ikke får hjelp. Ville du da være like hard og bruke storslegga på samme måte?" Denne opplevinga gløymer eg aldri, og som lege i nærkontakt med mange lagnader har dette minne kome for meg.

Den første abortlova

Den første abortlova vart vedtatt i Stortinget 11/11 1960. Straffelovrådet, som kom med si innstilling til lova i 1956, skreiv mellom anna slik:

"Samfunnet ønsker å beskytte fosterets livsmulighet, og anerkjenner ikke den oppfatning at kvinnen selv har rett til å bestemme om hun vil la et påbegynt svangerskap fortsette til sin naturlige avslutning."

Eg hugsar debatten i Stortinget som var kvass og hard, men referata tyder på at intensjonen var å verne det ufødde livet. Mest alle innlegg hadde eit meir eller mindre klårt ynskje om dette, og lova hadde formuleringa:

"Kan få løyve til". Lova hadde fire indikasjonar for abort: Medisinske, arvemessige, etiske og sosiale. Det var mest strid om dei sosiale indikasjonane, og serleg veteranen i Kristeleg Folkeparti, Kjell Bondevik, var klår i si åtvaring mot sosiale indikasjonar. Det skulle vise seg at han hadde rett.

Eit par ord om nemndene som skulle vurdere søknader om abort. Dei nemndene som var

restriktive i tråd med intensjonane i lova, vart av aggressive media stempla som reaksjonære mørkemenn, medan dei meir liberale vart rosa for å visa omsorg og forståing.

Etter at lova kom, skjedde det ein eksplosiv auke i aborttala med dobling kvart tredje til fjerde år. Talet for 1972 var 12203. Årsaka til auken var dei sosialmedisinske indikasjonane. "Døra var slått på vid vegg", som Bondevik sa i stortingsdebatten, og dette var stikk i strid med intensjonane i lova.

I 1975 kom neste lov

Her var formuleringa "har rett til", og eg siterer eit punkt: "...når svangerskapet, fødselen eller omsorgen for barnet kan sette kvinnen i en vanskeleg livssituasjon". I praksis var dette nesten fri abort, og talet på abortar auka stadig. Det har flata ut omkring 15.000, og toppen fram til hundreårsskifte var 1989 med 16.208. Det betyr om lag kvart fjerde påbyrja liv.

Lova om fri abort kom i 1978

Siste endring, lova om fri abort, kom i 1978. Om ein les bakgrunnen for denne lova, har den ei svært dårleg grunngeving. Det vart grundig diskutert om fosteret er et menneskelig individ, og kvar ein skulle setja grensa.

Så fann departementet ut at dei skulle gi fosteret eit gradvis aukande vern i takt med aukande intrauterin alder. Sitat: "Fosterets krav

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

på rettslig beskyttelse øker i takt med dets biologiske modning.”

Dei første tolv vekene har ikkje fosteret noko vern i dag, og det er kanskje då behovet er størst. Dei første tre månader i svangerskapet er for mange vanskelege.

Mor er ofte kvalm, uvel og ute av lage, ja, ofte så sjuk at sjølv eit etterlengta svangerskap ynskjer ho ugjort. Er ho då i tillegg under press av samfunn, omgivelser, ektemann eller ein tilfeldig elsker, ja, då er det lite motstand att.

Til og med ein planlagd sydentur har vore indikasjon, om enn litt fordekt. Ei uvel og småkvalm vordande mor ville vel ikkje bli den fyrrige elskarinna på sydenturen. Snakk om sosial nød.

Så går diskusjonen. Mange, og framleis dei fleste av kristenfolket, er mot dagens lov og praksis, men det er dessverre blitt så altfor stille. Eg må få med eit sitat som er sterk kost.

Forfattere Elin Brodin skriv slik i slutten av ein tankevekkande artikkel: ”Det er nærliggende å sammenligne dagens abortpraksis med tidlige tiders menneskeofring. Våre menneskefostre ofres på Mammons og Moloks alter, i komfortens og kontrollens og den hule, forvrengte rasjonalitetens navn. Vi slakter ned med bind for øynene totalt vergesløse og sakesløse individ som vi ikke engang har mot til å møte.”

Etter mitt syn er det eitt punkt som er avgjerande, og dette var også departementet optatt av i 1978: ”Når byrjar livet”. Dette er ikkje berre interessant filosofi som eg av og til blir møtt med i diskusjonar om dette spørsmålet, men det er eit djuptgripande og alvorleg spørsmål.

Ingen ting i mitt studium og legeliv har fasinert meg meir enn å lese om fosterutviklinga, like frå dei to cellene smeltar saman fram til det fullkomne menneske, ”når det nyfødte barn med et eneste blick beviser at Gud er til”, som André Bjerke skriv i sitt dikt.

Alle er vel samde om at livet ikkje byrjar ved den naturlege fødsel. Alt er ferdig, det skjer kun at den organiske forbindelsen med mor blir broten, lungene blir tekne i bruk og det vesle kretsløp blir etablert.

28-vekersgrensa

28-vekersgrensa er ei gamal, rettsmedisinsk grense som i dag er flytta langt nedover med aukande medisinsk/teknologisk framgang. Eit lite sitat frå Aftonbladet 25/11 1991:

”Tom ble født etter 23 veckor i mammas mage og reddat til liv ved optimal behandling. På samma sjukehus blev det samtidig abortert et foster som blev drept, også dette i 23. vecka. Livet og døden har møts.” Artikkelen var også overraskande kritisk til den praksis vi dessverre ser i dag.

12-vekersgrensa

12-vekersgrensa treng litt meir omtale. Det er grensa Stortinget har sett. I 1998 var det diskusjon om ein minnelund for aborterte foster. Ei framstående kvinne i likestillingsdebatten sa om lag slik, fritt sitert:

”En slik minnelund vil kunne skape skyldfølelse og erkjennelse av at den kanskje var et liv. Nå må vi slutte med dette pratet. Stortinget har jo vedtatt at det ikke er noe liv før 12. uke!” Per Sivle skriv slik i eit av sine dikt der han anklagar Stortinget: ”Stortingsgubben, han er så klok.”

Kva veit vi i dag og har visst lenge: Etter 19-20 dagar, ein fase med eksplosiv vekst og før mor veit sikkert at ho er gravid, byrjar nokre celler å slå rytmisk; eit lite hjarte. Når barnet er seks veker er dei fleste organa ferdig danna.

Etter sju veker er fingeravtrykket ferdig utmeisla, barnet rører på armar og bein. Når barnet er ti veker kan det gripe om ein gjenstand. Det reagerer på smerte, berøring, kulde, lys og lyd. Av og til søv det, ofte med fingeren i munnen.

Heilt frå konsepsjon er det berre ein jamn og harmonisk vekst, også ved passering av veke 12. Rett nok skjer det av og til kvantitative sprang, langt utover det vi kan fatte.

Eg må også ta med litt også om abortpillen, berre to små sitat. Først Aud Blegen Svindland: ”De som synes det er trist at kvinnene i fremtiden kan bestemme over sin egen produksjon i fred og ro hjemme hos seg selv, må gjerne få lov til dette. Heldigvis kan ingen snu denne utviklingen.

Jeg vil helst kalle den nye pillen for M-pillen, fordi dette gjelder simpelthen menstruasjonsregulering.”

Dette kommenterer forfatteren P.M. Waage slik: ”Her er det ikke lenger tale om foster eller fødsel, men om uregelmessig menstruasjon og kvinnens produksjon. Derved er problemet om menneskets verdighet definitivt løst. Tidens nye motto er: Løgnen skal frigjøre dere.”

Det skjer ein gong i fosterlivet eit ufatteleg kvalitativt sprang; ved konsepsjonen. To modne celler, som kvar for seg ville døy i løpet av kort tid, smeltar saman til ei umoden celle med fantastisk evne til liv og kraft. Om det ikkje er ein egga tvillingar, vil det statistisk aldri bli nokon kopi av dette menneske. Det skjer i ein augneblink, og alt er fastlagt; gemytt, smilehol, evner og anlegg. ”Her, ved konsepsjonen, og ingen annan stad startar livet”.

Det medisinsk/biologiske vitnemålet

Det medisinske/biologiske vitnemålet er eintydig og klart. For meg er det også interessant at det samsvarar med Bibelens vitnemål. David skriv slik i salme 139:

”Du har vove meg i mors liv. Eg takkar deg fordi eg er skapt på underfull vis. Du såg meg då eg var eit foster...”. Eg kan ikkje grunnspråket, men i den engelske Bibelen er det formulert slik:

”Thine eyes did see my sustance, yet beeing unperfect.” Berre ein substans, noko heilt umodent. Kan det vera det vi kallar blastenfasen, den aller første starten på livet, salmisten har sett gjennom guddommeleg inspirasjon?

Mot slutten eit par ord om jakta på det barnet som har eit lyte. Her er det visst ingen grenser, og det er ein skamplott på vårt land og vår sivilisasjon. Tidleg i 80-åra sa ein amerikansk genforskar om lag slik:

”I fremtiden, når genkartet er klarlagt, bør ingen foreldre ha rett til å belaste samfunnet med et deformert eller mentalt tilbakestående barn. Det må komme en ny menneskerett: Retten til et sunt arvestoff.”

Op genkartet er klarlagt, milepelen vart nådd i juni 2001. Kva det vil føre til, veit ingen i dag.

Alt i 1990 opplyste BT at eit barn på 30 veker vart født på kunstig vis og lagt til sides for å døy.

I mi tid som lege har eg møtt mange foreldre med funksjonshemma barn, og eg skal ikkje idyllisere dei mange våkenetter, alt slit og alle tårer som det medfører. Slike familiar treng vår hjelp og støtte så langt råd er.

Men det skjer også at det barnet som ikkje oppfylte kravet om 100 prosent intellektuell og fysisk funksjon, vart til velsigning og glede for mor og far. Ei lita historie også her:

Mor hadde tre tenåringsdøtre og vart gravid om lag 40 år gamal. Utan å reflektere over konsekvensane, tok ho fostervannsprøve som viste Downs syndrom. Ho ville ikkje ta abort, sjølv om gynekologen pressa henne hardt. Den vesle dottera er to år då mor skriv:

”Men det er ei nydeleg lita tulle, godt fungerande. Ho er familiens solstråle. Ein dag sa storesøster til meg: Tenk mor, kor materialistisk vi hadde levd om vi ikkje hadde veslesøster.”

Ho skriv slik i slutten av artikkelen: ”Korleis hadde nervene mine vore om eg hadde teke abort då eg kjende veslebarnet sparke i magen?”

Sorteringssamfunnet

Vi er på full fart inn i det eg vil kalle sorteringssamfunnet. Det er ikkje plass til desse som har avvik, dei må bort. I dag går debatten om rutinemessig ultralyd ved 12. veke. Kva dette vil føra til skjønar vi alle, sjølv om vi stadig høyrer vakre ord og sviktande argumentasjon om helsegevinsten dette vil gi. Dette er vakre ord som lyg!

I 1957 skreiv Inger Hagerup eit nydeleg og tankevekkande dikt til innviinga av Ragna Ringdals hjem for psykisk utviklingshemma born. Det var faktisk HKH prinsesse Astrid som la ned grunnsteinen til bygget eit par år før, og det viser at ein gjerne ville ta godt hand om desse minste små.

Det var lenge før vi hadde vår utfattelege oljerikdom, og over 20 år før lova om fri abort vart vedteken. Diktet vart svært populært og blir framleis sitert og sunge i stemningsfulle stunder. Men det ho peikar på er djupt alvor.

Kanskje vi om få år ikkje har desse små med litt mindre handbagasje mellom oss. Slik skriv Inger Hagerup i diktet "Våre små søsken":

"Våre små søsken"

Vi har en liten søster, vi har en liten bror som er litt annerledes enn andre barn på jord.

De kom til denne verden det vanskeligste sted, med mindre håndbagasje enn vi er utstyrt med.

Vi voksne er så store i gjerning og i ord. Vår lille bror og søster blir aldri riktig stor.

Vi har vår eng og åker, vi har vårt kjøpmannskap. Og vi beregner livet i vinning og i tap.

Det er så lett å skubbe de små og svake vekk, og la dem stå tilbake med hjelpeløse trekk.

Det er så lett å glemme: Når siste båt skal gå må alle passasjerer la all bagasje stå.

Då blir det kanskje lettest for disse små, fordi de bare har et hjerte med sorg og glede i.

Og gleden er så deilig, og sorgen er så trist. Det har vår lille søster og bror bestandig visst.

Så la oss gi dem gleden til de skal gå om bord med sine barnehjerter, vår søster og vår bror.

I mitt yrke har eg møtt mange som vurderte å ta abort og som kom for å snakke om dette problemet. Med oppmuntring og gode samtalar har eg fått hjelpa nokre til å bera fram barnet sitt. I ettertid har alle takka varmt for hjelp og støtte i ei vanskeleg tid med eit vanskeleg val.

Men eg har også møtt mange som slit med seinvirkningar av abortinngrep, ikkje minst psykiske plager. Det har blitt mange djupe og gode samtalar om skyld, om anger, om tilgjeving, og då har det vore godt å få peike på Han som tilgjev og elsker utan grenser.

Siste tiåret har det vore mykje forskning på dette emne: Seinvirkningar av provosert abort. Solide forskingsresultat er blitt publisert i mange land, men i vårt land er det mest tabu og får liten eller ingen spalteplass i media og tidsskrift. Eg spør: Er dette faktum så provoserande at det ikkje blir tålt?

Eit personleg prega dikt

Til slutt eit personleg prega dikt. For nokre år

sidan heldt eg etikkseminar om det ufødde livet, og litt seinare reiste vi på ferie til Kypros. Eg vart ikkje ferdig med tanken på det som skjer i vårt land, og ei natt vart eg liggande våken og tenke over situasjonen for land og folk.

Då kom dette diktet til meg, og dagen etter reinskreiv eg diktet på ei vakker, solfylt strand:

Eit frø fekk spira i moders liv, skapt av han som all skapning giv livet og levedagar. Han forma i kjærleik den første substans, alt fekk si utspring i handa hans som allting fullkome lagar.

Eit ørlite barn fekk si første form. Livet vaks, og det vaks som ein storm, kvar dag, ja frå time til time. Tenk nitten dagar, å under stort, eit lite hjarta det banka så fort. Alt var lagt i den vesle kime.

Og barnet modnast kvar dag som gjekk. Alt si form og sin farge fekk som den vakraste symfoni. Det smatta på fingeren, vakte og sov, og visste ikkje at ein var på rov for å øyde ein slik harmoni.

Og dagen den kom med mørkheims gru. Med lova i hand, det veit er og du, vart barnet frårøva livet. Skaparen såg med sorg sitt barn fanga i øydarens vonde garn, eit liv som han hadde give.

Høyrrer du gråten så stille og var, smerten som stig mot vår himmelske far, skjønar du dette sviket? Ei synd så stor må vi aldri gløyma. I bøna vi dette barnet vil gøyma hjå Far vår i himmelrike.

Korleis er det råd å øve slik vald? Korleis kan kjærleiken bli så kald? Korleis kan vi gjera dette? Vi veit at livet blir skapt av Han, ei kjærleikens frukt mellom kvinne og mann, nå må vi velja det rette.

Å, Gud, kan du tilgi vårt land og folk som lenge har bruka ein nådelaus dolk og valda barnet slik våde. Vi kjem framfor deg i bøn for vårt land. Framleis treng vi di signande hand over vårt heimland i nåde.

Himmelske Far, tilgi også meg som så ofte har svikta deg når du bad meg stå og stride. Løyn meg, Frelsar, ved barmen din, hjelp meg å gå i striden inn og vera på livet si side. □

Likestillingskonsekvenser

AV FRANCIS A. SCHAEFFER

”Å fornekte det Bibelen sier om hva det vil si å være mann og kvinne betyr at en fornekter en vesentlig del av menneskets natur, av Guds vesen og av Guds forhold til mennesker. Men å fornekte dette får også store konsekvenser for menneske og samfunnsliv. Hvis vi aksepterer denne idéen om likhet uten noen forskjeller, må vi med logisk nødvendighet også akseptere abort og homofili. For dersom det ikke fins noen virkelige forskjeller mellom menn og kvinner, kan en selvsagt heller ikke fordømme homoseksuelle forhold. Og hvis det ikke er noen forskjell mellom kjønnene, har de som tror på denne illusjonen bare en måte å fornekte det viktigste beviset for at det virkelig fins forskjeller: Det må tas abort når graviditet oppstår.

Vi ser igjen at det syn som i starten ser ut til å ligne på Bibelens syn etter hvert ender opp et helt annet sted. Det begynner med at en vil

fri seg fra de begrensningene som Gud ha satt opp. Dette fører til et syn med likhet uten noen forskjeller. Dette fører igjen til at en fornekter hva det virkelig vil si å være mann og kvinne, som igjen fører til abort og homofili, ødeleggelsen av hjem og familie og til slutt til sammenbrudd for hele vår kultur. Og vi må igjen si at de kristne heller ikke her har gjort det de skulle. Det er mange kristne, også kristne ledere, som fullstendig fornekter det Bibelen sier om forholdet mellom mann og kvinne i hjem og kirke. Der er mange som aksepterer idéen om likhet uten forskjeller og som bevisst ignorerer det Bibelen sier om dette. Det er til og med folk som kaller seg kristne som aksepterer homoseksualitet og såkalte homofile ”ekteskap”.

(Fra ”Skjebnetime Ansgar forlag) □

Årskontingenten

Vi er kommet til januar 2019. Vi takker Herren for at han har vært med oss og holdt sin kjærlige hånd omkring oss.

Vi ser nå fram til et nytt år, ett nåde-år fra Herren. Vi vet ikke hva det vil bringe hver enkelt av oss, men vi vet er Herren er god og hans miskunnhet varer til evig tid. Vi i redaksjonen vil takke for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som var.

Vi håper hver enkelt av dere setter pris på det og fortsatt ønsker å få det tilsendt. Vi vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2019.

Ikke av gjerninger

AV C.O. ROSENIUS

”Men er det av nåde, da er det ikke av gjerninger; ellers ville ikke nåden være nåde lenger” (Rom 11,6).

Altså er det som Luther sier: Ingen synd kan svekke den nåde og rettferdighet de troende eier innfor Gud, og ingen gode gjerninger kan øke den. Så lenge de blir i troen på Jesus, ser Gud dem i ham sin enbårne sønn, like rettferdige og fullkomne til enhver tid. Om ikke Kristi rettferdighet alltid var en fullkommen rettferdighet, kunne jeg jo aldri vite hvor mye av fromhet jeg selv måtte få til, for å fylle lovens krav og mål.

Fra Ordet ser vi *”at et menneske blir rettferdiggjort ved tro, uten lovgjerninger”*. Og der finner vi at dersom du ved troen blir i Kristus – setter ditt hjertes tillit alene til ham – da er du til enhver tid like rettferdig innfor Gud. I dine sterkeste som i dine

svakeste øyeblikk. Om du snubler og faller i synd, eller om du får nåde til å seire og gjøre gode gjerninger. Om du bruser opp i sinne, eller om du får kraft til å være tålmodig i prøvelsen. Om ditt hjerte er kaldt som is, eller om det flyter over av kjærlighet. Ja, om du ler, eller om du gråter – alltid er du like rettferdig innfor Gud – i Jesus.

Forferdet protesterer all fornuft og følelse mot slik tale! Dette er jo lettsindighet! Så inngrodd er den tanke hos oss alle at gjerninger vel må bety noe for vår frelse og vår rettferdighet for Gud.

Men *”Var rettferdighet å få ved loven, så var Kristus død til ingen nytte!”*

(Fra Kristus – vår rettferdighet.2.dag) □

Det nye Jerusalem

AV CARL FR. WISLØFF

”Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er pyntet for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud”. (Åp 21,2-3)

Noen kristne venner satt i fortrolig samtale, og emnet de hadde for seg, var vår egen åndelige situasjon i samtiden. Det ble pekt på lyse og mørke trekk i bildet. Etter hvert kom nok samtalen til å konsentrere seg om det som er vanskelig og tungt.

Da var det en som sa: Den skal nå likevel

slutte godt, denne forunderlige historien som vi er oppe i!

Han tenkte på Guds menighets kår og skjebne her i verden. Situasjonen er ikke alltid lett. Jesus har ikke sagt at den alltid skal være lett heller. Guds forsamling skal ha trengsel i verden, har han sagt. Men den skal likevel slutte godt, historien om Guds folk.

Det er dette vi ser i ordet fra Åpenbaringsboken. Det er gripende å lese denne boken vi ser Guds vredes dom over den frafalne menneskehet. Vi ser motstanden mot de troende og forfølgelsen de må gå igjennom. Vi ser politiske og åndelige makter utøve sitt

tyranni over menneskene. Og så kommer den siste store dom. For evig skilles de fortapte fra dem som har navnet i livets bok.

Men så – ja, så ser Johannes den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen fra Gud. Og en høy røst forkynner at Guds bolig nå er hos menneskene; han skal bo hos dem og være deres Gud.

Den stiger ned fra himmelen. Saligheten kommer fra Gud. Menneskeheten har forgjeves søkt å reise sitt Babelstårn mot himmelen. Frelsen kommer fra Gud, saligheten er hans gave.

Og så skal Gud bo hos dem som hører ham til. Dette er målet som Gud skal føre sitt folk frem imot.

For en trøst å tenke på dette, når vanskelighetene tårner seg opp! For en glede å vite at dette skal skje, når en kjenner sin egen svakhet. Det skal slutte godt. Den som setter sin lit til Jesus, skal ikke bli til skamme.

(Fra ”Daglig brød”30. desember. Lunde forlag og Bokhandel A/S Oslo) □

Et levende håp

Av H. E. WISLØFF

”Han gjenfødte oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde”(1 Pet 1,3)

Et levende håp er Guds fødselsdagsgave til sine barn. En vidunderlig gave! Tenk å kunne se tvers igjennom død og grav frem mot en evig salighet hjemme hos Gud.

Aldri vil vi her i livet fullt ut forstå hvilken herlighet Gud har beredt dem som tror på ham. Hva øyet ikke så og øre ikke hørte, og hva

ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham, står det. (1Kor 2,9). Selv ikke Bibelen prøver å skildre hva himlen egentlig rommer, fordi vi ikke med våre sanser har evnen til å fatte det. Den lar oss bare forstå at saligheten er ubegripelig fylt av herlighet.

Vi får vite litt av hva som ikke fins i himlen. Der er all synd borte, og alt som er en følge av

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2019-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2018,
samt CD-en ”Himmellengt” med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som
følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

den er ikke mer. Der er ingen død, ingen tårer, ingen smerte, intet skrik. De første ting er veket bort, og alt er blitt nytt.

Og gjennom dørsprekken får vi skimte den store hvite flokk. Ingen kan telle dem, den lever for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel. Vi aner lovsangen som toner gjennom himlen sterk som lyden av mange vannes brus. Ingen sier hva de skal synge, men alle stemmer i lovsangen til Lammets pris, han som kjøpte dem til Gud med sitt blod. Derfor er de for hans åsyn i salig fryd.

Herligheten der hjemme består i alltid å få være sammen med Herren. Der skal vi bli ham lik, for vi skal se ham som han er.

Det er til denne herlighet Gud vil hente oss når livsdagen her nede er slutt. Graven skal ikke

kunne holde på oss. Når vi dør går sjelen hjem til Herren, mens legemet nok for en tid gjemmes i jorden. Men på den store oppstandelses dag, når Jesus kommer igjen, skal alle de som er i gravene høre hans røst og de skal gå frem, de som har gjort godt til livets oppstandelse, og de som har gjort ondt til dommens oppstandelse. Den dag skal sjel og legeme igjen forenes.

Til dette håp er vi kalt. Gled og fryd deg derfor du troende sjel som ved Guds ubegripelige nåde er ført over fra døden til livet. Du er et håpets menneske! Ditt hjem er der oppe hvor Gud Herren en dag vil samle hele sin barneskare! Måtte vi få bli med der den dagen!

(Fra "Trygg tross alt". Lutherstiftelsen. Tredje opplag) □

Herren hater seks ting

"Seks ting er det Herren hater, sju er avskyelig for hans sjel. Stolte øyne, falsk tunge og hender som utøser uskyldig blod, et hjerte som legger onde planer, føtter som haster til det som er ondt, et falskt vitne som taler løgn, og den som volder strid mellom brødre."
(Ord 6,16-19)

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

Påskenummeret av Bibelsk Tro

I år sender vi ikke ut flere eksemplarer av påskenummeret til noen uten videre. Ønsker du imidlertid å motta noen, kan du/dere si ifra til Bibelsk Tro, Postboks 67, 4349 Bryne eller du kan benytte e-post: olav.kydland@lyse.net. Bestillings frist: 15. februar 2019. Hver enkelt må betale porto for sendingen!

”Kvinnens plass i menigheten. Hva sier Guds ord?”

Stiftelsen på Bibelens Grunn har fått tillatelse av Antikkforlaget til å trykke opp dette heftet av Øivind Andersen. Ønsker du å få tilsendt ett eller flere hefter, kan du skrive til Bibelsk Tros kassettjeneste, Postboks 116, 4395 Hommersåk, e-mail: olstocka@online.no Heftet er gratis, men vi vil sette stor pris om du/dere vil gi en gave til Stiftelsen På Bibelens Grunn i tillegg til å betale porto for pakken. Red.

Øivind Andersen

*Kvinnens plass i menigheten.
Hva sier Guds ord?*

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Mikael Aksnes (1876-1956)

Folkehøgskolelektor og dikter

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjellton bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Kjell-Einar Ljones

Fødd 1939 i Strandebarne. Cand.med. Bergen våren 1963. Spesialist i almenmedisin og samfunnsmedisin. Overlege for Søre Sunnmøre Sjukeheimsregion i 5 år. Lokalformann Hareid Indremisjon 40 år. Medlem i kretsstyret for Sunnmøre Indremisjon. Formann i Sunnmøre krets av Santalmisjonen ein periode. Medlem i det internasjonale styret for Eben-Ezerheimen i Haifa 6 år. Talrike foredrag og seminar om menneskeverdet.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandssøsen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i 27 år ved Sygna vidaregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Dr. Horatius Bonar (1808-1889)

Skotsk prest og salmedikter

Olav Bergene Holm

Født 1940 i Kvelde. Realskole og handelsskole. Kretsformann i Vestfold krets av Indremisjon 1972-1975. Kommunestyremedlem i Hedrum kommune fra 1968 til 1988, Ordfører 1976-1986. Har vært lokallagsformann i Hedrum KrF og fylkeformann for KrF. Møtt som varamann på Stortinget. Har vært foreningsformann for NLM og Indremisjonen.

Landstyremedlem i Muslimmisjon i 15 år hvorav 12 som formann. Teknisk direktør i Bergene Holm AS. Kongens fortjenestemedalje i gull. (Styreleder i Kongshaug Eiendom som kjøpte Rødbøl skole av Larvik kommune slik at Kongshaug kristne grunnskole kunne etableres.)

Francis August Schaeffer (1912-1984)

Amerikansk teolog, filosof, apologet og pastor.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Hans Edvard Wisløff (1902-1969)

Prest, forfatter. Biskop i Sør-Hålogaland bespedømme 1959-1969.

Trygve Bjerkheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn"(NLM), forkynner, lærer og dikter.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	03. feb.	11.00	Bernhard Sunde
Onsdag	06. feb.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. feb.	11.00	Erik Nordbø.
Søndag	17. feb.	11.00	Olav Hermod Kydland
Mandag	18. feb.	19.00	Bjarne Bjelland. Ordet og Israel
Søndag	24. feb.	11.00	Terje Thorsen
Søndag	03. mars	11.00	Ole Andreas Meling
Onsdag	06. mars	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. mars	11.00	Samemisjonen
Mandag	11. mars	19.00	Eivind Gjerde. Ordet og Israel
Søndag	17. mars	11.00	Eivind Gjerde
Lørdag	23. mars	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	24. mars	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	31. mars	11.00	Per Haakonsen. Tema: "Det nye Norge"
Onsdag	03. april	19.30	Bibelgruppe.
Søndag	07. april	11.00	Oddvar Dahl

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 32600739823

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Vi er en slekt på vandring

Av Trygve Bjerkrheim

**Vi er en slekt på vandring,
Fra vogge og til grav,
Fra første morgendemring,
Til solen går i hav.**

**Vi er en slekt på vandring,
Til evighetens land.
Gud, gi at vi må ankre
En dag ved himlens strand!**

**Vi er en slekt på vandring.
Vår Frelser vil gå med.
Så vil han fram oss føre
Til salighetens fred.**

**Vi er en slekt på vandring.
Et herlig mål vi har.
Ha takk for håpets stjerne,
Som lyser stor og klar!**

(Fra "Våren og Vona" 2002. Lunde Forlag)